

NASCHRIFT

P.J.A.Prinsen.

In de NPM is validatie van het gebruikte steekproefinstrument achterwege gebleven: in hoeverre mag een door een informant gerapporteerd *vermoeden van kindermishandeling* (p. 171 NPM-10) gescoord worden als een *geval* van kindermishandeling? Daartoe zou een deel van de steekproef onafhankelijk moeten worden onderzocht om een indruk te kunnen krijgen van de geldigheid van de steekproefuitkomst als geheel. Alink wijst op codeurs, maar dat lijkt mij geen validatie. Ook al is de NPM een schatting, validatie mag in mijn optiek niet achterwege blijven. Vermelding van een betrouwbaarheidsinterval maakt dat niet anders.

In schatting-theoretisch correct onderzoek is een validatieronde essentieel. Dat klemt gezien de heersende maatschappelijke stemming waarin het prevalentieonderzoek plaatsvond: Eind 1990 bracht Minister Hedy d'Ancona een ideologisch getinte Beleidsbrief Kindermishandeling uit (ISBN 90.399.0003.5) inzake het "*ontwikkelen van een meldingscode*". De cover toonde een graphic van demonstranten met spandoek: "*Het is niet de vraag of het kan, maar weten dat het moet*", met de door Weijers bedoelde morele paniek tot gevolg. Voorts: professionele kinderbeschermers huldigen het standpunt "In het jeugdrecht gaat het niet om waarheidsvinding". De klinische blik van kinderbeschermers (ook vertegenwoordigd onder de NPM-informanten) is onaantastbaar.

Anders dan Alink suggereert breng ik de kwantitatieve resultaten van Schouten *niet in stelling* tegen de NPM. Integendeel, want Schouten toonde door validatie(!) van haar instrument de ondeugdelijkheid ervan aan. Haar uitkomsten vormden geen maatstaf, maar wekten juist mijn nieuwsgierigheid naar onderzoeksmethoden m.b.t. kindermishandeling omdat de door Schouten onderzochte dubieuze checklists al in de praktijk zijn geïmplementeerd sinds 1996 (sinds 2011 zelfs verplicht door de Inspectie). Schouten vormde dan ook slechts de aanleiding om eens te kijken naar *hèt* toonaangevend onderzoek dat sinds 2005 de motor is van de speurtocht naar kindermishandeling: de NPM, legitimatie van het Overheidsbeleid terzake, van ontelbare structurele en projectsubsidies, van commerciële ondernemingen op het gebied van vermeende kindermishandeling en van onderzoek.

Voor veel onderzoekers lijkt ontelbaarheid van kindermishandeling een geloofsartikel. Dat verdraagt zich moeilijk met onbevangenheid. Zo bijvoorbeeld bij het NPM-ijsbergmodel, maar ook doordat Alink ten onrechte aan Schouten als eigen slotconclusie lijkt toe te dichten dat "een groot deel van de slachtoffers [...] met dit instrument niet kan worden opgemerkt". Schouten leidde terloops uit de NPM-cijfers af dat er behalve de *gevonden* slachtoffers nog een veelvoud van *gemiste* slachtoffers moest zijn. Zij schrijft: "In the Netherlands, Alink et al. assessed that 34 per 1000 children are abused" (p.10) en: "[. . .] the majority of cases are still missed."(p.131).